

S deštěm a semenáčky

Jez u Radošovic

Prší. Na zahradě se urodilo hojně semenáček ořešáku královského. Jak to tak chodí, o plody zájem je. S listím, jeho úklidem, případně malými stromky je to horší. Dalo by se napsat, skoro nulové. Tak jsem milé sazeničky vykopal, strčil do pytle a jdu se projít. Jako sojka. Čvachtám se loužemi podél Volyňky a pozoruji okolí. Ráno jsem na Podskalí u lávky viděl ledňáčka říčního. Určitě sbíral malé rybky, kterých je nad jezem u břehu hodně. Zde také potkám několik lidí. Asi jdou z knihovny.

Potom odbočím k Blatskému rybníku a na západním břehu pozoruji volavku popelavou. Kachnám divokým déšť nevadí. Za MVE na Volyňce očekávám skorce vodního. Ale dnes tu není. Protáhnu se pěšinami okolo zahrádek. Všude je ticho a klid. Jen drobné ptactvo se tu a tam ozve. Situace se zlepší, když se dostanu k náhonu od řeky. Na jeho levém břehu v mezi dovádějí dvě veverka obecné. Zaskřípají na sebe a chvíli se prohání na stromech. Jedna je zrzavá a druhá tmavá. Nakonec se rozdělí a zmizí v porostu. Potravu zde mají asi dostatek. Hlasitěji se ozývá brhlík lesní a v hlavách vrb se proplétají střízlíci obecní.

Lípy srdčité, lísky obecná, duby letní, nějaká ta olše lepkavá, vrba křehká, jiva, trnovník akát apod. Půda je místy poseta plody. U samotného radošovického jezu jsou dva ořešáky královské. Pokud plodí, mají chlupáčové vystaráno. Zde také poslouchám melancholický zpěv červenky obecné.

Sestoupím k toku řeky a dívám se pod kameny. Úlovky jsou chabé. Něco larev pošvatek a chrostíků. Na břehu najdu velké jedince keřovky plavé (*Fruticicola fruticum*) a u nedalekého porostu plamatku lesní (*Arianta arbustorum*). Déšť jim nevadí.

Stromky jsem kdesi poztrácel. Snad se jim povede dobře. Vracím se do města. Tentokrát jdu Tovární ulicí. Snad proto, abych okoukl několik malých topolů bílých, které rostou směrem k volyňské silnici.

Nakonec se hmyzí skóre navýší. Na bílé zdi obepínající areál ČZ a.s. sedí jepice a kousek nad ní jakýsi blanokřídlek. Na jiném místě

Jak se tváří sekáč pestrý?

pohlédnu do očí sekáčovi pestrému (*Mitopus morio*). Nohy má pečlivě rozprostřené po bílé ploše a číhá. Má také proč. Na zdi jsou aktivní stínky skvrnité (*Porcellio spinicornis*). V jednom rohu je jich pravý chuchvalec.

Do vlhka si též vylezla svinule šestipásá (*Glomerula hexatricha*) a od země se zvedla i mnohonožka lesní. Je zajímavé, že na šedé zdi živočichové nejsou. Bílá je přímo přitahuje.

Když se dostanu k rodinným domkům na Barvínkově, již neprší. Oklepu bahno z gumovek a vstoupím do města. Pár lidí si mě, zvlhlou osobu prohlédne, ale město je netečné. Hlavně se o někoho neotřít. Už jsem si zvykl.

Ve Strakonících 27. 10. 2023

